

престоница првобитно била Кострома; победивши Мамаја у Куликовској бици 1380. године, он је збиља завладао западноруским, "литовским" престолом, пренео је престоницу у Владимир и почео да гради Москву. "Искористивши потпуно слабљење Мамаја, кога је Димитрије Донски разбио на Куликовском пољу 1380. године, Тохтамиш је те исте године кренуо на Мамаја и на реци Калки нанео му брз и катаstofалан пораз" (Јакубовски [425, стр. 31]).

Затим су се Тимур и Тохтамиш посвађали и даље стално међусобно ратовали. Ипак, "ратови Тимура против Тохтамиша нису имали освајачке намере, изузев невелике групе... градова". (Јакубовски [425, стр. 32])

"Против Тохтамиша, који је 1380. године (тј. после Куликовске битке - аут.) постао моћни кан, Тимур је повео три велика рата - 1389, 1391. и 1394-1395. год... Године 1391. Тимур је кренуо из Самарканда... и... огромна Тимурова војска се сударила с Тохтамишовом војском... између Самаре и Чистопоља" (Јакубовски [425, стр. 32]). Овде је вероватно Самаркандом названа Самара - тадашња престоница Темир-Аксака. Познато је да је Самара збиља била кански главни штаб. Само име "Самара" при обрнутом (арапском) читању - "А Рамас" означава "Рим", "престоницу". Даље, показује се да је Самара била повезана с Јаиком (савременим Уралом) старим широким путем, званим "Нагајска" (сетимо се да је Темир-Аксак био од 'зајачких Татара') "...та самарска лука, коју образује окука Волге од Самаре до Чистопоља,... тамо је било уобичајено пребивалиште канова Златне Хорде... шумски појас одавде... ограничен с југа широким путем, који се и данас зове Нагајска" (М. Иванов, Стање војне вештине средњоазијских народа у Тамерланово време [425, стр. 442]). "и до данас су остали трагови такозваног Нагајског пута, који је полазио од Волге, настављајући на исток према Уралу (недалеко од данашњег поштанског пута из Самаре у Оренбург, који се раније звао војно-самарска линија)" (Иванов [425, стр. 441]).

Није искључено да је Тамерлан био оснивач и познате Нагајске хорде, чији су остаци постојали до XIX века. Управо у Тамерланово време, у XIV веку "... на обалама Црног мора настала је друга Хорда, која се одвојила од волшке, иначе Златне, Ногајска хорда, која није хтела да призна власт волшких канова" (Н.И. Костомаров, Руска историја у животописима њених главних делатника, 1. издање, глава IX). Јасно је да је нова Хорда (део козапства), настала одвајањем, морала да ратује против старе. Можда су баш то били ратови Тимура против Тохтамиша (Димитрија Донског).

Учинимо дигресију о речи "готи". Аустријски посланик у Русији у XVI веку, С. Герберштајн, каже у својим познатим "Записима о Московљу" да су у Москви у његово време (XVI век) Татаре називали "Готима". Према томе, "Готима" су у Москви звали Козаке. Показује се да су исто тако седелачки Монголи номадске Монголе називали "Цети", тј. "Готи" (што се у потпуности слаже с Герберштајновим речима, јер, као што је то данас јасно, "Монголи" су Руси, а "Монголи-номади" су, према томе, Козаци).

Ево како историчари описују ситуацију у Монголији у Тамерланово време, не досећајући се да просто описују Руску државу у XIV-XVI в.: "Канови су се све више приклањали градском животу и настојали су да непосредно у своје руке преузму власт над богатом, културном земљом - Маверанахром (тако се у